

דיווחי נוכחות שאינם תואמים את המציאות (בד"מ 60/05)

עובדת המועסקת במשרד הבריאות כסגנית ממונה בתחום נכסים ושירותים הורשעה בכתב תובענה בכך; שבשנת 2004 ב - 8 מקרים דיווחה על שעות עבודה ויציאה בתפקיד שאינן תואמים את המציאות; ששינתה על גבי מסמך רשמי של המשרד את ימי היעדרותה שאושרו לה לצורך לימודים והגדילה את מכסת ימי היעדרותה בשכר מ - 26 ימים ל - 56 ימים.

ביה"ד התייחס לדפוס התנהגותה של העובדת:

במעשיה של העובדת היה דפוס של מעילה באמון משום שהממונים עליה ציפו שהעובדת תדווח דיווחי אמת ולא דיווחי כזב על היעדרות לצורך לימודים או על יציאה בתפקיד אולם באלה כשלה העובדת.

בעש"מ 10129/01 - מדינת ישראל נ' טליה בת צרלס גניש :

"...עובד הציבור הוא נאמן הציבור. החומרה במעשים מן הסוג שבו הורשעה המשיבה, אינה נעוצה בהיזק הכספי ואף לא בחסר בממון בקופת המדינה, אלא במעילה באמון הכרוכה במעשים אלה. קשת המעשים הנכללים בעבירות של מעילה באמון היא מגוונת ומבטאת מידות חומרה שונות. היא כוללת עבירות חמורות כגניבה ממעביד, מעשי מרמה או זיוף וכן הפרת אמונים ואף מעשים שאינם פליליים במובהק, אשר היסוד של מעילה באמון הוא היסוד הדומיננטי בהם. בשל עוצמת הפיתוי והקלות בה ניתן להערים על המערכת בכל הנוגע לקבלת טובות הנאה שלא כדין..."

ביה"ד התייחס לעבירה:

לגבי יכולתו של עובד לקבוע סדרי עבודה עצמאיים הפנה **לעש"מ 1/76 - הדסה כהן נ' נציבות שירות המדינה :**

"...אם כל עובד, או כל סוג או קבוצה של עובדים, יקבע לו סדרי עבודה או שעות עבודה או דרכי עבודה, משלו, כי אז יבוא במקום המשמעת תוהו ובוהו, ואנארכיה של איש הישר בעיניו יעשה. לענין טיבה וחומרתה וסכנתה של פגיעה כזאת במשמעת... "שלא כדין" או "שלא כהוגן" או "שלא למטרה סבירה" כל פגיעה במשמעת השירות עבירה היא, תהא אשר תהא מטרתה..."

ויש דברים בגו, שהמשמעת בשירות המדינה (כמו, ביתר שאת, המשמעת בצבא) ערך בפני עצמו היא : שירות המדינה אינו יכול להתנהל אלא מתוך המשמעת, ואין חיי המדינה או חיי אזרחיה חיים אלא כל עוד מתנהל שירות המדינה.

על דיווחים שאינם תואמים את המציאות ציטט ביה"ד **מעש"מ 6978/00 - מאיר מוטיל נ' נציב שרות המדינה :**

גם בער"מ 2602/90 עיריית תל-אביב-יפו נ' ערקבי, פ"ד מד(441) 4, נדון עניינו של עובד ציבור, במקרה זה עובד עירייה, שמדי פעם שהה בשעות העבודה בביתו, ולא במקום העבודה, ולטענתו עשה זאת בידיעת הממונים עליו, לפי נוהג שהיה קיים במחלקה בה עבד. השופט ד' לוי פסק (בעמ' 443-444): "אכן ברור ומובן הוא, כי עובד ציבור, המבלה עיתותיו בביתו בשעות עבודתו, אינו מקיים את המוטל עליו ומתנהג התנהגות בלתי הוגנת, שאינה הולמת את תפקידו כעובד הרשות המקומית. עובד כזה אינו ממלא גם את חובתו להקדיש את כל שעות עבודתו אך ורק לענייני העירייה ושלא לעסוק בשעות העבודה בענייני הפרטיים. לעניין זה אין נפקא מינה, אם הממונים הישירים של העובד ידעו על כך ואף אישרו זאת בשתיקתם. חובתו של עובד הציבור לעבוד אינה רק כלפי הממונים הישירים עליו, ואף לא כלפי המעביד (העירייה) בלבד, אלא כלפי הציבור כולו..."

ביה"ד התייחס להפרתם של סעיפים בכללי האתיקה ובתקשי"ר כמפורט להלן:

סעיפים בכללי האתיקה:

סעיף 2.08: אסור לעובד המדינה לעסוק בשעות עבודתו בכל פעילות אחרת שאינה קשורה לעבודתו ולתפקידיו בשירות המדינה, כגון: פעילות פרטית, עסקית, חברתית, ציבורית, פוליטית ומפלגתית, למעט פעילויות שסביר לעשותן בשעות העבודה.

סעיף 4.02: על עובד המדינה לדווח דיווח מלא לממונים עליו ולנוגעים על פעולות ועניינים שיש לדווח עליהם בנסיבות העניין, ולהביא לפנייהם את מלוא המידע אשר נראה לו רלוונטי.

סעיפים שבתקשי"ר

סעיף 42.212: עובד חייב למלא כל הוראה אשר נקבעה בתקשי"ר בכל הודעה של נציבות שירות המדינה וכל הוראה כללית אחרת שניתנה על ידי מי שמוסמך לכך.

סעיף 42.223: עובד חייב לשמור על דיוק בהופעה לעבודה, ולא יעזוב את מקום עבודתו לפני תום השעה שנקבעה לסיום העבודה, אלא אם קיבל רשות מהממונה עליו. עובד רשאי לעזוב את מקום עבודתו בתוך שעות עבודתו רק לצורך ביצוע העבודה, רק אם מילא אחר ההוראות וההסדרים שנקבעו במשרד בקשר לכך.

ביה"ד הרשיע את העובדת בעבירות של פגיעה במשמעת שירות המדינה, אי קיום הוראות, התנהגות בלתי הולמת העלולה לפגוע בתדמיתו ובשמו הטוב של שירות המדינה, התנהגה התנהגות בלתי הוגנת במילוי תפקידה או בקשר איתו

ביה"ד גזר את דינה של העובדת והטיל עליה את אמצעי המשמעת הבאים:

- נזיפה חמורה
- הפקעת משכורת קובעת שתנוכה ב- 6 תשלומים שווים ורצופים
- השבה של 29 ימי עבודה אשר יקוזזו במקום השבה כספית ממכסת ימי החופשה